

Kendare Blake

*Anna
în Vesmânt
de Sânge*

Traducere din limba engleză și note
de Adrian Deliu

GRUPUL EDITORIAL CORINT

Redactor: MIRELLA ACSENTE
Tehnoredactare computerizată: SIMONA BĂNICĂ

Designul copertei: DAN MIHALACHE
Ilustrația copertei: ALAN LYNCH ARTISTS

Kendare Blake

Anna Dressed in Blood

Copyright © 2011 by Kendare Blake

Published by arrangement with Tom Doherty Associates, LLC.

All rights reserved.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin
GRUPULUI EDITORIAL CORINT.

LEDA este marcă înregistrată.

ISBN: 978-606-8623-59-7

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BLAKE, KENDARE

Anna în Veșmânt de Sânge / Kendare Blake;
trad.: Adrian Deliu; - București: Corint Books, 2015
ISBN 978-606-8623-59-7

I. Deliu, Adrian (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Unu

Părul uns cu briantină e un punct mort; fără jocuri de cuvinte.

La fel și haina din piele, largă și decolorată, deși nu tot atât cât perciunii. Și felul în care tot clatină din cap, deschizându-și și închizându-și bricheta Zippo în ritm cu bățaielile capului. Locul lui e în corpul de balet cu Jets și Sharks¹.

La drept vorbind, eu am ochi pentru cheștiile astea. Știu ce să caut, pentru că am văzut cam toate sortimentele de fantome și de spectre pe care ți le poți imagina. Autostopistul bântuie o bucată din șoseaua șerpuită a Carolinei de Nord, mărginită de garduri din bare de fier nevopsite și de o grămadă de nimicuri. Șoferii care nu bănuiesc nimic probabil că-l iau numai din plictiseală, închipuindu-și că nu e decât un student care a citit prea mult Kerouac².

— Gagica mea mă așteaptă, îmi zice acum pe un ton entuziast, de parcă ar urma s-o zărească în clipa în care am ajunge în vârful următorului deal.

¹ Aluzie la celebrul musical *West Side Story*, care descrie rivalitatea dintre două bande de adolescenți din New York, autointitulate The Jets și The Sharks. Subiectul e inspirat din piesa shakespeariană *Romeo și Julieta*.

² Jean-Louis „Jack” Kerouac (1922–1969), romancier și poet american, unul dintre pionierii „Gerației Beat”, alături de William S. Burroughs și Allen Ginsberg.

Ciocănește tare cu bricheta în bord, de două ori, și arunc o privire într-acolo, ca să văd dacă nu cumva mi-a lăsat vreo urmă pe panou. Asta nu e mașina mea. Și am îndurat opt săptămâni de îngrijit gazonul domnului Dean, colonelul în rezervă care stă la câteva case de mine, numai ca s-o pot lua cu împrumut. Pentru un bătrân de șaptezeci de ani, are cea mai dreaptă spinare din câte am văzut vreodată. Dacă-ș fi avut mai mult timp, aș fi putut sta o vară întreagă să-i ascult poveștile interesante despre Vietnam. Dar, în loc de asta, am curățat tufele și am săpat o parcelă de opt pe zece pentru trandafiri nou sădiți, în vreme ce el mă urmărea cu o privire posacă, vrând să se asigure că-i va fi comoara în deplină siguranță cu puștiul ăsta de șaptesprezece ani, într-un tricou vechi cu Rolling Stones și cu mănușile pentru grădinărit ale mamei sale.

Ca să spun adevărul, știind pentru ce aveam să folosesc automobilul, m-am simțit un pic vinovat. E un Camaro Rally Sport, albastru întunecat, model 1969, în stare impecabilă. Merge cât se poate de lin și urlă în viraje. Nu-mi vine să cred că m-a lăsat să-l iau, oricât i-aș fi muncit eu în curte. Însă slavă Domnului că m-a lăsat, pentru că fără mașina asta aș fi fost în pom. E ceva care să-i atragă atenția autostopistului, ceva care să merite efortul de a ieși din pământ.

— Tre' să fie destul de drăguță, îi zic, fără prea mult interes.

— Da, frate, da, răspunde el și, pentru a suta oară de când l-am luat, acum opt kilometri, mă întreb cum ar putea cineva să nu-și dea seama că e mort.

Vorbește ca într-un film cu James Dean¹. Și mai e și mirosul. Nu chiar de putred, dar categoric de vechi, plutind în jurul lui ca o ceață. Cum de-a putut cineva să-l confunde cu un om viu? Cum de-a putut cineva să-l țină în mașină cale de șaisprezece

¹ Legendar actor american (1931–1955).

kilometri, câți sunt până la Podul lui Lowren, unde el, invariabil, înhață volanul și aruncă mașina, cu tot cu șofer, în râu? Cel mai probabil, oamenii se simțeau înfiorați de îmbrăcămintea și de vocea lui, ca și de mirosul de oseminte, acel miros pe care toți par să-l cunoască, deși, probabil, nu l-au adulmecat niciodată. Dar deja era prea târziu pentru ei. Se hotărâseră să ia un autostopist, și doar nu erau să se lase înfricoșați de el și să se răzgândească. Au încercat să pună rațiunea înaintea temerilor. N-ar fi trebuit s-o facă.

Pe scaunul din dreapta mea, autostopistul continuă să tu-ruie, cu vocea asta care pare să vină din depărtare, despre fata lui de-acasă, una pe nume Lisa, și despre cum are ea cel mai strălucitor păr blond și cel mai drăguț și rumen zâmbet, și despre cum vor fugi ei și se vor căsători de îndată ce va reuși el să se întoarcă din Florida, cu autostopul. A lucrat acolo o parte din vară pentru unchiul lui, la o firmă care vinde automobile: cea mai bună ocazie de a economisi bani pentru nunta lor, chiar dacă asta însemna să nu se vadă timp de câteva luni.

— Probabil c-a fost greu, să fii atât de mult timp departe de casă, îi zic, și chiar există un dram de milă în vocea mea. Dar sunt sigur c-o să se bucure să te vadă.

— Mda, frate. Asta zic și eu. Am tot ce ne trebuie, exact aici, în buzunarul de la geacă. O să ne căsătorim și-o să ne mutăm pe litoral. Am un amic pe-acolo, unul Robby. Putem să stăm la el, până-mi găsesc o slujbă, să lucrez la mașini.

— Sigur, îl aprob eu.

Autostopistul are o expresie întristător de optimistă pe fața luminată de lună și de licărul beculețelor de pe bord. N-a mai apucat să-l vadă vreodată pe Robby, evident. N-a mai apucat s-o vadă nici pe Lisa, fata lui. Asta pentru că, la vreo trei kilometri mai încolo, în vara lui 1970, s-a urcat într-o mașină,

probabil foarte asemănătoare cu asta. Și i-a spus cui o fi condus-o că avea în buzunarul de la geacă tot ce-i trebuia ca să înceapă o viață nouă.

Localnicii susțin că a fost bătut strașnic lângă pod, după care l-au târât înapoi printre copaci, unde l-au înjunghiat de vreo două ori, iar apoi i-au tăiat beregata. I-au împins cadavrul peste un dig, într-unul dintre râulețele afluențe. Acolo l-a găsit un fermier, după aproape șase luni, încurcat printre rădăcini, cu gura căscată de mirare, de parcă încă nu i-ar fi venit să creadă că a rămas înțepenit acolo.

Iar acum, el nu știe că a rămas înțepenit aici. Niciunul dintre ei nu pare să știe vreodată. În clipa asta, autostopistul fluieră și clatină din cap în ritmul unei muzici inexistente. Probabil că încă aude ce-o fi fost la radio în noaptea în care l-au omorât.

E un tip foarte agreabil. Unul cu care-ți face plăcere să mergi la drum. Dar când o să ajungem la podul ăla, o să fie mai furios și mai urât decât oricare alt tip am mai văzut vreodată. Se spune că fantoma lui, etichetată drept Autostopistul Districtului 12, a omorât cel puțin o duzină de persoane și a vătămat alte opt. Dar nu prea pot să-l învinuiesc cu adevărat. El n-a mai apucat să ajungă acasă și să-și vadă iubita, iar acum vrea ca nimeni altcineva să nu mai ajungă acasă.

Trecem de borna cu numărul douăzeci și trei: podul e la mai puțin de două minute depărtare. Am parcurs drumul ăsta aproape în fiecare seară de când ne-am mutat aici, în speranța c-o să-l prind în lumina farurilor, dar n-am avut noroc. Cel puțin, până când am ajuns la volanul acestui Rally Sport. Până acum, n-am avut parte decât de o jumătate de vară de străbătut același afurisit de drum, cu același afurisit de cuțit ascuns sub picior. Detest când se întâmplă așa, ca un soi de expediție la

pescuit prelungită odios. Dar nu-i las niciodată să scape. Mereu apar ei, până la urmă.

Ridic ușor piciorul de pe accelerație.

— S-a întâmplat ceva, prietene? se interesează el.

Clatin din cap.

— Nimic, doar că nu e mașina mea, și n-am bani s-o repar dacă-ți trece prin cap să mă arunci de pe pod.

Autostopistul râde, numai că un pic cam prea zgomotos ca să fie un răs normal.

— Cred că ai băut ceva astă-seară, amice. Poate c-ar fi mai bine să mă lași chiar aici.

Îmi dau seama prea târziu că nu trebuia să spun asta. Nu pot să-l las să coboare. Ar fi ghinionul meu să-l văd coborând și dispărând. Trebuie să-l extermin cât timp e mașina în mers, fiindcă, dacă nu, aș fi nevoit să repet figura de la capăt, și mă îndoiesc că domnul Dean ar fi dispus să-mi lase vehiculul pentru prea multe alte seri. Pe lângă asta, peste trei zile o să mă mut în Thunder Bay.

Mai e și gândul că-l fac pe bietul amărât să treacă prin asta încă o dată. Dar e un gând fugitiv. El oricum e mort deja.

Încerc să mențin acul vitezometrului la peste optzeci la oră: prea repede ca să se gândească să sară din mașină; totuși, cu fantomele nu poți fi niciodată sigur. Va trebui să mă mișc iute.

În clipa în care mă aplec să-mi iau cuțitul de sub picior, văd contururile podului profilându-se în lumina lunii. Și, ca la un semnal, autostopistul apucă de volan și-l smucește spre stânga. Încerc să-l reped înapoi spre dreapta și-mi trântesc talpa pe frână. Aud scrâșnetul furios al cauciucului pe asfalt și, cu coada ochiului, constat că fața autostopistului a dispărut. Gata cu Joe simpaticul, gata cu părul lins și zâmbetul nerăbdător. Nu mai e decât o mască de piele putrezită, cu găuri negre, goale, și dinții

ca niște pietre opace. Pare să zâmbească, dar poate că nu e decât un efect al descărnării buzelor.

În timp ce automobilul derapează și încearcă să se oprească, nu-mi zăresc viața derulându-mi-se fulgerător prin fața ochilor. Oare cum ar arăta? În esență, o peliculă cu fantome exterminate. În loc de asta, văd o înșiruire de imagini rapide, ordonate, ale trupului meu mort: una cu volanul străpungându-mi pieptul, o alta în care-mi dispare capul, în timp ce tot restul atârnă afară pe fereastra lipsă.

Un arbore apare ca din pământ, repezindu-se drept spre portiera din partea mea. Nu mai am timp să înjur, ci doar să smucesc volanul și să apăs pe accelerație, și iată copacul rămas în urma mea. Dar ceea ce nu vreau este să ajung la pod. Mașina e pe breteaua șoselei, iar podul nu are așa ceva. E un pod îngust, din lemn, foarte vechi.

— Nu e chiar atât de rău să fii mort, îmi zice autostopistul, dând să mă prindă de braț, încercând să-mi ia mâna de pe volan.

— Și cum rămâne cu mirosul? șuiet eu.

Cu toate căte s-au întâmplat, n-am scăpat din mână mânerul cuțitului. Nu mă întrebați cum: îmi simt încheietura de parcă oasele ar urma să se separe în vreo zece secunde și, după cât m-a tras el de pe scaun, acum plutesc deasupra schimbătorului de viteze. Îl împing cu șoldul în poziția neutră (trebuia să fi făcut asta mai devreme) și-mi scot cu iuțeală cuțitul din teacă.

Ceea ce se întâmplă în continuare e oarecum surprinzător: fața autostopistului revine la loc și verdele i se întoarce în ochi. Nu e decât un puști care se holbează la cuțitul meu. Reușesc să recapăt controlul asupra mașinii și calc pe frână.

Smucitura opririi îl face să clipească. Mă privește.